

Nečekají nás pěkné časy. Bude hůř

- CZ24 News | 13. srpna 2020

Generace lidí před námi hleděly do budoucnosti s nadějí, že se budou mít lépe. Místo toho nastala doba, kdy začíná být hůř než v minulosti. Zažíváme to, co se v letectví nazývá řízený let do terénu.

Generace lidí před námi hleděly do budoucnosti s nadějí, že se budou mít lépe. Místo toho nastala doba, kdy začíná být hůř než v minulosti, a to nejsme zasaženi válečnými konflikty, opravdu smrtícími epidemiemi, což koronavirus opravdu není nebo přírodními katastrofami. Tuto skepsi sdílí nejen starci, brblající vždy a ve všech dobách, ale i mladí lidé obávající se nižšího příjmu, vyšší nezaměstnanosti a ničení přírody. Nejde o nějaký přechodný jev, který změní výměna vlády nebo parlamentu, jedná se o setrvalý trend. Úpadek plyne přímo z podstaty naší civilizace, uspořádání institucí, vývoje práva a fungování demokracie (Demokracie zesiluje aroganci blbců). Je samovolný, komplexní, nemá jednoho viníka a přes všechny medové řeči politiků nejde zastavit ani zvrátit.

Zažíváme to, co se v letectví nazývá řízený let do terénu „(v originále anglicky Controlled flight into terrain, zkráceně CFIT), což je termín označující situaci, kdy je provozuschopné letadlo plně pod kontrolou svých pilotů neúmyslně navedeno do země, hory nebo jiné překážky. Posádka si tuto skutečnost uvědomí až v okamžiku, kdy je pozdě“.

Je otázkou, zda v našem případě se jedná o provozuschopné letadlo, protože finanční hry typu tzv. letadla, založené na dnešním vyplácení klientů z budoucích vkladů (nebo v minulosti nashromážděného majetku) není trvale, udržitelně provozuschopné.

Další otázkou je, nakolik je „letadlo“ pod kontrolou a zda piloti nepočítají s opuštěním jeho paluby do enkláv, kde jim majetek zaručí spokojený „dopad“.

„Bohatí lidé Unii ani z ní vyplývající prosperitu určitě nepotřebují. Po rozbitých silnicích budou jezdit v terénním SUV. Bezpečnost jim zajistí bodyguardi, ocelová brána a vysoká zeď kolem vily opatřená ostnatým drátem, případně útěk do Monaka. Zdravotní péči si koupí za peníze, na prosazení svých práv (zájmů) si najmou advokáty a přes hranice se dopraví soukromým tryskáčem, kdy případné výjezdní povolení, víza atd. zajistil tajemník“. Zdroj: <https://vilembarak.blog.idnes.cz/blog.aspx?c=667033>

V případě společenských procesů se snahy o nápravu dostávají vždy až pod tlakem vnějších i vnitřních okolností. Veřejnost rozpozná problém a politici usoudí, že by bylo vhodné jej řešit až všechno již padá v procesu nekontrolovatelnému „borcení“. A zkuste zastavit dům, který se řítí k zemi.

A někde je již hůř

Regresní děje již nastaly, jsou měřitelné a máme je přímo před očima. Průběžný důchodový systém představuje podvodnou pyramidovou hru. Posouvání věku nároku na penzi jsou jeho předsmrtné křeče a co nevidět se ozve „game over“. Dnes připadá jeden důchodce na 3 pracující, za 15 let to bude poměr 1:2. Realisticky uvažující člověk ví, že důchod bude žebrácký, a i přesto veřejné finance zkolabují. Tzv. důchodové komise, které žonglují s přerozdělováním pořád stejného balíku peněz, slouží pouze jako zástěrka neveselé budoucnosti. Sebevíc promyšleným krájením se koláč nezvětší.

K stavebnímu řízení je potřeba stále více papírů, času, nervů i peněz. Jestliže povolování trvá déle než doba vlastní výstavby, jde o znak úpadku civilizace. Nabídka bytů vinou byrokracie není schopna pokrýt poptávku, kterou ještě ke všemu centrální banka žena vzhůru neustálým „tiskem“ peněz.

Vlastní dům se stává pro většinu rodin opět nedostupným snem.

U soukromého zadlužení přestalo platit „smlouvy se musí plnit“ a v procesu insolvenčního oddlužení jsou věřitelé bez náhrady, v rozsahu 40-50 procent, vyvlastňováni. Listina základních práv a svobod se tímto stala cárem papíru. Vývoj ke všemu směřuje k ještě rychlejšímu a úplnějšímu likvidování dluhů, které stát, aniž by je vlastnil, hodlá více a rychleji „odpouštět“.

Dochází k postupnému omezování svobodné mobility. Dálnice, silnice i města se stávají pro individuální (i hromadnou dopravu) nepoužitelnými. Důvodem jsou chaotické opravy prováděné současně obcemi, kraji, státem. Nejde o napravitelnou věc, jde o imanentní vlastnost systému s více vlastníky. Dalším hřebíčkem do rakve mobility je zřizování sobeckých rezidenčních zón založených na diskriminaci lidí, které mají bydliště vedené jinde než v enklávách vyvolených.

Ceny automobilů tlačí vzhůru regulace emisí oxidu uhličitého (CO₂). Přitom v Evropské unii produkují zlomek celkových světových emisí skleníkových plynů, daleko méně než „naprdí“ námi dotované krávy. Erár sice utužuje automobilkám normy nejedovatého CO₂, ale u daleko nebezpečnějších škodlivin není schopen vynutit pravidla. Občany tak denně tráví miliony aut s odstraněnými filtry pevných částic, katalyzátory a dávkováním močoviny.

Opravdový zlom nastane se zavedením (vnucením) tzv. elektromobility. Elektrovozítka budeme jezdit v nižším komfortu (bez řádné klimatizace nebo topení), pomaleji, s čtenějšími a delšími přestávkami na nabíjení (reálně vychází 1 hodina na 50-60 kilometrů).auta budou současně daleko dražšími a stanou se opět výsadou bohatých. Vracíme se zpátky v čase, zhruba do roku 1935.

Na faktuře za elektřinu již dnes vidíme, co stojí dotace tzv. alternativních zdrojů. Hnutí, které rozpoutala Greta Thunberg, dává politikům, ale hlavně na ně navázaným lobbystům, bílku směnku uplatnitelnou vůči našemu majetku. Tzv. zelené zdanění v podobě skrytého prodražování spotřeby bude dále eskalovat, aniž by však sloužilo ke skutečné ochraně životního prostředí. Možná budeme žehlit, prát a vysávat podle intenzity svitu slunce a rychlosti větru, ale jiný bude dál vydělávat na uhelných elektrárnách.

Rétorika boje proti celosvětovým klimatickým změnám ke vši tragédii odvádí pozornost od umírající krajiny v našem bezprostředním okolí. Nelogicky, ale nadšeně souhlasíme s podporami velkoagropodnikatelského sektoru, který zbytečně ničí půdu, pitnou vodu a likviduje druhovou pestrost zvířat a hmyzu. Síla dotačních peněz a naše atavistické instinkty hladového neandrtálce, na které se politici mohou vždy spolehnout, nedávají šanci ke změně.

Za chvíli přijdou další rány

V krátkodobém výhledu se negativně projeví mandatorní výdaje státního rozpočtu na základě zákonů, které parlament schválil v právě skončeném období hospodářského růstu. Benefity dávek, podpor, dotací a slev nejdou v demokracii snížit. Stejně jako mzdy jsou pružné pouze nahoru. Díky tomu roste deficit státního rozpočtu, který byl schválen na letošní rok ve výši 500 miliard korun a tím i zadlužení státu, což ale není nic jiného než do budoucnosti odložené daně zvýšené o úrok. Nadcházející zpomalení ekonomiky, a krize, která klepe na dveře si vynutí zvýšení daní.

Státní dluh je ale v režimu demokracie nesplacitelný, takže státní zadlužení se bude zvyšovat tak dlouho, až se veřejné finance rozpadnou. Pokud ovšem politici pod tlakem událostí, které sami uvádí do pohybu, vše neurychlí a nepřistoupí k tzv. měnové reformě „model 1953“ nebo argentinskému řešení. Není vyloučeno ani cílené rozpoutání hyperinflace s cílem vymazat státní i soukromé zadlužení, tak jak doporučoval Christopher Sims, držitel Nobelovy ceny za ekonomii (?).

Vždy se ale bude jednat o řešení na úkor majetku občanů, protože stát k sanaci svých dluhů nic jiného použít nemůže. Výprodej „státních“ hradů, zámků, pozemků, domů, sbírek muzeí a obsahu depozitářů je nepředstavitelný, a to nejen pro politiky, ale i pro jejich voliče. Raději přijdou o všechnen soukromý majetek.

Pokud co nevidět nenastane problémy s domácím zadlužením, tak s celosvětovým určitě ano. Od roku 2008 vzrostlo o polovinu a centrální bankéři „všech zemí“ jsou dnes v koncích s rozumem. Nejen jak dál dopovat hospodářský růst, ale co budou dělat při další hospodářské krizi.

V delším horizontu

Vnímání dalších hrozeb, jejichž zárodky jsou již viditelné, závisí pouze na naší představivosti. Objevují se první náznaky rozpadu samoobslužného zdravotního systému, kde zdánlivě „všichni mají nárok na všechno“. Běžný občan začíná mít problémy s nalezením očního či zubního lékaře, v nemocnicích chybí tisíce sester, bez náhrady odchází do důchodu dětští a praktičtí lékaři.

Smutné příběhy doprovázející veřejné sbírky na zdravotní pomůcky a léčbu nemocných jsou drsnou realitou, která prosakuje do našeho snového světa. Nikdy totiž není a nebude dost peněz pro všechny a na všechno. Ani komunisté nedokázali splnit svoje heslo „každému podle jeho potřeb“. Extrémně drahé zdravotní zákroky, jako genové terapie v ceně 30-50 milionů korun pro jednoho pacienta, nedostane každý. Současně vyjde najevo, že ten, kdo má více peněz, si dokáže smrtku udržet od těla déle. Bude tak narušena jediná spravedlnost v našem životě, rovnost před smrtí. Najednou ono „kdy“ bude možné ovlivnit penězi a což přispěje k dalšímu růstu napětí ve společnosti.

S klesající proočkovaností populace, protože lidé z nudy už neví, co by vymysleli za hlouposti, roste riziko šíření nakažlivých chorob. Zvyšuje se také rezistence mikrobů na antibiotika. Měli bychom mít na paměti průběh pandemie španělské chřipky v letech 1918-20 s 50 až 100 miliony mrtvými. Když jsem začal psát tento článek, o koronaviru nebylo ani slechu. Nechci se rouhat, ale lze jej považovat za přípravu na něco daleko horšího. Asi jako když se zkouší plynová maska v komoře naplněné slzným plynem. Jak to ale vypadá, nikdo, voliči a již vůbec ne politici a byrokraté, si žádné poučení z tohoto neúspěšného cvičení nevzal.

Snižuje se ochota snášet nepohodlí a fyzickou práci, což vede k úbytku řemeslníků a obecně lidí pracujících rukama. Česko po roce 1989 prošlo stejným cyklem jako západní země, kde jsou manuální práce ochotni dělat pouze gastarbeiteři z Východu a Jihu. Jenže koupelnu neobložíte, krovky nepostavíte a popelnice nevyvezete „chytrým“ mobilem ani když bude připojen k čínské 5G síti. Navzdory řečem těch, co verbálně podporují učňovské školství, si dovedu živě představit, jak by reagovali, kdyby jim dcera řekla: „Maminko a tatínku, hádejte, kdo dnes přijde na večeři?“. A on by to byl zedník nebo popelář. Problém je se sociálním statutem manuálně pracujících lidí. Všimněme si, že pro filmy, televizi, obecně média i umění jsou modlou různí kreativci a „přehazovači“ excelových tabulek. Dala by se parafrázovat hláška z Černých baronů: „S manuálně pracujícími netančím. Já jsem úřednice“.

Rodí se šmírovací společnost, založená na neustálém sběru a zpracování dat o občanech. Státy rozšiřují kamery, programy na rozpoznávání obličejů, uchovává se poloha našich mobilů, každý automobil jedoucí po zpoplatněných komunikacích bude evidován a informačně vytěžován. Platí, tak jako vždy v lidských dějinách, že co je technicky možné se stává i etickým a také se uskuteční. Jestliže druhý lateránský koncil všeho křesťanstva v roce 1139 nedokázal prosadit zákaz samostřelů v boji mezi křesťany, nikdo nezastaví ani hromadný sběr a zpracování osobních dat.

Naopak, jak se zdá, evropské státy ani Evropská unie nechťejí bránit sběru údajů ze strany komerčních firem a jejich asociálních sítí. Kdyby ano, již dávno mohl být postaven mimo zákon, a to v

trestněprávní i obchodní rovině. Jak je ale lákavé shromažďovat všechno, co lidé na sebe sami „vyžvaní“, vědět, kolik lidí lyžuje v Itálii (aniž by to něčemu pomohlo). Dokonce se zdá, že „big data“ se stala novým zlatým prasetem, domnělým hnacím motorem pokroku v globální soutěži s Čínou a Spojenými státy. Potom, podle přesvědčení pokrokářů, nemohou být přece chráněna, musí být člověku (úskokem, podvodem, státním příkazem) odňata a obětována na oltář pokroku.

Vše také směřuje k postupnému odklonu od peněžní hotovosti, která je díky naší vlastní pohodlnosti vytlačována bezkontaktními platbami. Dříve byly peníze kousky drahého kovu s reliéfem vyražený na rubu i líci, který garantoval hmotnost a ryzost drahého kovu. Potom byly za peníze prohlášeny dnešní barevné papírky.

Podívejme se, jak jsou naše peníze znehodnocené. Za domek nebo pozemek musíme vydat 2x až 3x více než před 10 lety. Zlato je dražší 2,5x, tentýž dřevěný domek z Bauhausu, co stál 15 000 korun, dnes přijde na dvojnásobek. Uvědomme si ale, že nejde o žádné zdražování, jak se nám snaží namluvit státní propagandisté. Ono je to naopak. To naše peníze ztrácí hodnotu. (A ČNB vydala ústy jednoho ze svých „moudrých“ vzkaz, že pro příště bude tolerovat „inflaci“ nad svým cílem 2 procenta (byla 3,3 procenta). Skutečná inflace, tedy přírůstek peněžní zásoby, činí za rok 10 procent).

Konečnou fází „pokroku“ v bankovníctví se stanou peníze absolutně mimo kontrolu majitele, kolotající pouze v počítačových sítích. Politici nad nimi získají absolutní moc a jak už to bývá, neodolají svodům „něco s nimi udělat“. Čachry s virtuálními penězi vyvolají reakci občanů, která jenom urychlí proces rozpadu společnosti.

Pokrokáři všech zemí očekávají spasení od umělé inteligence (AI), úplně stejně jak dříve socialisté věřili ve státní plánování. Jenže většina lidí si neuvědomuje, že ani AI, stejně jako člověk, nikdy nebude mít k dispozici všechny relevantní vstupní informace. Za další, ani sami její tvůrci nemusí vědět (ani nevědí), jakým algoritmem se při svém rozhodování řídí.

Nevím, jak radostně se nám bude žít ve společnosti, kdy na úřadech, školách, při komunikaci s dodavateli energií, e-shopy, při personálních pohovorech bude na pomyslné druhé straně sedět zdánlivě neomylný, „neukecatelný“ stroj o jehož „duši“ nebudeme nic vědět. A to pominěme riziko účelové úpravy algoritmů rozhodování AI v něčí prospěch. Vždyť ani dnešní primitivní systémy, třeba rezidenčního parkování nemá veřejnost pod kontrolou.

Pracovní doba jako za dob Charlese Dickense

Jde očekávat „uberizaci“ zaměstnaneckých vztahů, zvyšování počtu krátkodobých a časově omezených pracovních poměrů, sdílených míst a jiných „exotických“ řešení. To zaměstnanci znemožní cokoli plánovat s dlouhodobým výhledem, třeba si vzít hypotéku.

Zaměstnavatel může již dnes zaměstnance kdykoliv zatáhnout do práce s pomocí mobilu, laptopu a všudypřítomného datového připojení. Dochází tak, přes formální poskytování dodatečné dovolené a různých dnů zdánlivé volnosti („sick day“) k prodlužování pracovní doby na 24 hodin a 7 dnů v týdnu.

Dusivá byrokracie

Vypočítávání stovek zákonů, vyhlášek a vládních nařízení přijatých za jeden rok nedává tak přesný obraz reality jako jeden jediný příklad. Dříve stačilo objednat geodeta, který odborně zaměřil oddělovaný pozemek a jeho prodeji již nic nebránilo. Zda k parcele byl přístup (příjezd) nebo ne, záleželo na úsudku kupujícího. Podobnou svévoli nešlo v moderní době tolerovat, a tak se stavební zákon novelizoval. Najednou stavební úřad schvaluje oddělování pozemku a nahrazuje rozum kupujícího. Vznikla nová práce pro státní správu, úřady nestíhají, úředníci běhají s papíry s potem na

čele....a k čemu?

Jsou zaváděny tisíce podobných, dobře míněných opatření, byrokracie bobtná a není cesty zpět. Vždy se ozve: „A co kdyby kupec neměl přístup k pozemku? Tato věc je potřebná, ale jistě se najde něco jiného, co potřebné není.“ Akorát, že žádná úřední povinnost se nikdy neukáže jako nepotřebná.

Migrace a turismus

Spolu s růstem bohatství v rozvojovém světě poroste tlak migrace. Lidé z Afriky a Asie si budou schopni zaplatit dopravu i převaděče. Díky své chudobě jsou více přizpůsobiví a odolnější než my. Problém ale je, že mají jinou řeč, vzdělání, náboženství, rodinné zvyky, pracovní a hygienické návyky, chování k ženám, postoj k svobodě jednotlivce i slova, představy o fungování společnosti, pohled na dodržování smluv. A kvalita se mění s kvantitou. Jednotlivec se pod tlakem okolí musí chovat jinak než skupina lidí, která si může importovat síť vlastních vztahů a zvyklostí, souhrnně řečeno kulturu. Konflikty budou horší, než když se v malé vesnici vytvoří kolonie rychlozbohatlých biorodičů.

S růstem bohatství v Číně, Indii a dalších asijských zemích se bude zvyšovat krátkodobá migrace nazývaná turismus, která zahlučuje města a obtěžuje běžné obyvatele. I když koronavirus tento trend přibrzdil, pokrok ale nejde zastavit a za chvíli se z nás stanou exponáty jako v panoptiku. Čína a Indie mají dohromady 2,4 miliardy lidí. Co kdyby se polovina z nich k nám rozhodla přijet? Kde jsou meze? Měli bychom turismu, zvláště z kulturně odlišných oblastí, klást překážky, a ne jej podporovat. Prospěch z něj má pár prodejců kýčů, falzifikátů a poskytovatelů nezdaněného ubytování. Zátěž nesou všichni občané. Jde o klasickou ukázkou individualizace zisků a socializace nákladů.

Ztráta slušnosti, Homo Deus

Ve společnosti se vytrácí slušnost, vzájemná úcta, respekt k pravidlům, což pro člověka může být stejně bolestivé jako hmotná nouze. Rozmáhá se pocit, že již neplatí lidská, společenská ani Boží pravidla. Když jsme sami měřítkem všehomíra, naskytá se otázka proč sami sebe omezovat, proč se podvolovat nějakým „dobrým mravům“, proč zdravit, chodit slušně oblečení, nedloubat se v nose, uších a dalších tělních otvorech, neplivat na zem, pouštět starší sednout, dávat přednost ve dveřích, neurážet lidi.....

Někteří díky své drzosti získávají více práv než ostatní, protože pro ně hranice práva neexistuje a současně se za jejich překročení nedostavuje postih. Každé beztestné porušení zákona však znamená urážku, plivnutí do tváře pro ty, co zákony dodržují. A jak dlouho se nechají ti slušní ponížovat, než se z nich stanou také darebáci? Proto mravy hrubnou.

Nevážíme si výsady žít podle pravidel a nemuset každodenně bojovat o život, vlastní i našich blízkých. Ti co nemají rádi pravidla, ať si vlezou do klece oktagonu a utkají se v zápasu ve volném stylu. Možná by se po prvním úderu nebo kopu do hlavy začali dovolávat civilizačních pravidel.

Každý máme pouze svá, někdy domnělá práva, ale naprosto žádné povinnosti ve smyslu dodržování dobrých mravů. Nakolik jsou však občané protestující třeba proti spalovně ctnostní a respektují zákony? Co kdyby na ně a jejich konání někdo uplatnil stejně maximalistická měřítka jako oni na své okolí? K jiným lidem a veřejnému zájmu se stavíme způsobem „ne my, ne tady, ne teď“.

Na druhé straně, není se co divit. Jde o důsledek studené války států s občany, kteří v něm vidí nepřítele a uplatňují princip „jakvykmytakmykvy“.

Státy se udržují idejemi, na jejichž základě vznikly, řekl kdysi TGM. Na čem se v našem společenství shodneme kromě toho, že vyhnání německých Čechů a zabavení jejich majetku bylo správné? Na

ničem. Nadáváme už i Jaromíru Jágrovi. Tam kde zmizela slušnost a respekt k pravidlům není ani spravedlnost. Takové místo není k žití.

Viníci toho co se děje a dít bude jsme my všichni v davu, naše přání, mentalita, která formuje instituce a tím posouvá společnost k postupnému zániku. Dnešní jezdci Apokalypsy se jmenují Sobectví, Nesnášenlivost, Infantilita a Nuda.

Naštěstí v lidské psychice existují obrané mechanismy. Nevěříme, že problémy dostihnou právě nás, což dovoluje zachovat si duševní rovnováhu. Egyptolog Vladimír Bárta vypráví div ne o radostném kolapsu civilizace. Nic takového neexistuje. Každý kolaps je doprovázen rozpadem práva, vládou silnějších nad slabšími, ztrátou majetku a civilizačních služeb. Věru, nečekají nás pěkné časy. Bude hůř.

Vilém Barák